Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 39 (927) * miercuri 25 sept. 1963 * 8 pag. 30 bani

SFÎRȘIT DE VARĂ, ÎNCEPUT DE TOAMNĂ...

Vara aceasta se hotărăște cu greu să ne părăsească. Cel puțin aici, la Timișoara, zilele au soare mult, e cald. Dar semnul cel mai sigur că toamna a venit sînt școlile! Ele sînt din nou vesele și, strălucitoare și-au primit oaspeții, cărora o vară întreagă le-au dus dorul. La Școala medie nr. 7, primele zile de cursuri sînt, ca peste tot, bogate în impresii.

*

Problema nr. 1 a tuturor elevilor — să învețe bine încă din primele zile de școală — are pentru fiecare copil un sens precis. Pentru Andrei Dana, Schnelbach Zoia, Chirițescu Victor, Lazăr Niculaie și ceilalți pionieri din clasa a V-a, aceasta înseamnă să înveți perseverent, fără întrerupere, sîrguincios. Ei compară învățătura cu o construcție. În această construcție, toate cărămizile trebuie să fie la locul lor. Lipsa uneia singure poate duce la surpare. O lecție neînvățată „lăsată pe altă dată", înseamnă un gol periculos în bagajul de cunoștințe.

*

Pionierii dintr-a VII-a au anul acesta unele obiective noi, dar pe ei îi interesează nu numai acestea ci toate celelalte. Cum vor învăța? Bine! Și foarte bine! Grecu Livia se străduia să mă facă să înțeleg că toate cunoștințele pe care le adună oră de oră, lecție de lecție, zi de zi în școală, îți sînt de mare folos în viață.

— Uitați, să luăm de pildă, geografia — mi-a spus Livia. Mie îmi place grozav de mult să citesc ziarele. Auzi despre un eveniment petrecut într-o parte a globului. Cunoscînd locul unde se află acea țară, clima, condițiile de viață ale locuitorilor, eu completez în minte cam cum trebuie să arate locul unde s-a întîmplat evenimentul de care vorbește ziarul. Și atunci totul parcă prinde viață. Noi trebuie să învățăm bine încă din primele zile de școală, pentru ca mai tîrziu să devenim oameni bine pregătiți, instruiți.

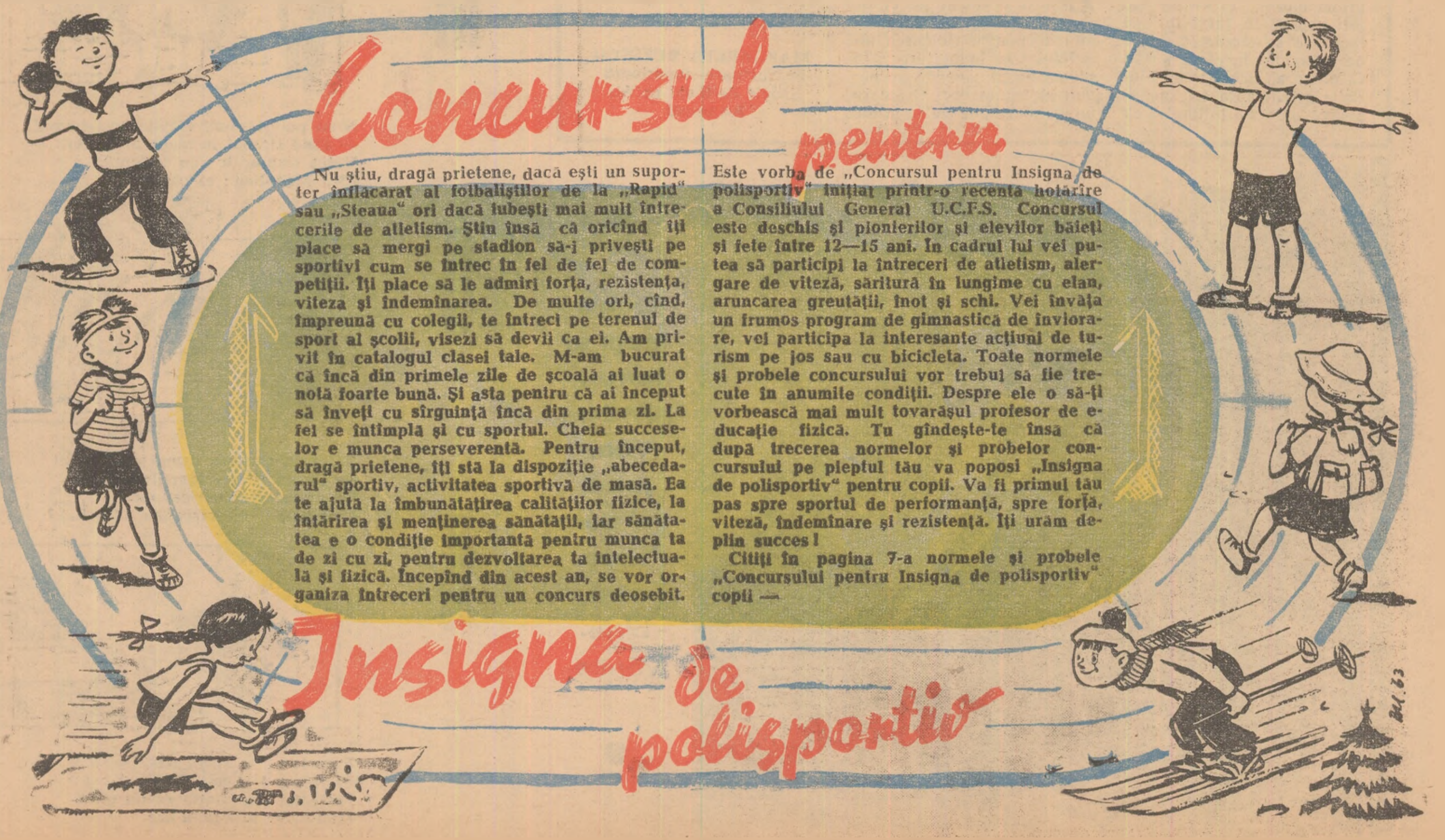
Discut cu tovarășul profesor Ion Chiculiță, dirigintele clasei a V-a A.

— Copiii aceștia ai mei, vreau să spun elevii, nu învață în primul rînd pentru note, ci pentru cunoștințe, pentru viață. Cînd peste ani, voi auzi că foștii mei elevi sînt muncitori de nădejde, am să mă bucur foarte mult. Firește că profesorul are un rol important în formarea viitorilor cetățeni ai patriei noastre. Dar cel mai bun ajutor al lui sînt înșiși copiii! Ei trebuie să învețe cu sîrguință, pentru a-și însuși temeinic cunoștințele pe care profesorii le transmit cu atîta dragoste schimbului de mîine al celor ce muncesc.

*

Vara aceasta se hotărăște greu să ne părăsească. Și totuși este sigur că toamna a venit. La școală, copiii se străduiesc să învețe bine, în fiecare zi, chiar de la început.

ELENA SKIBINSKI

Concursul pentru Insigna de polisportiv

Nu știu, dragă prietene, dacă ești un suporter înflăcărat al fotbaliștilor de la „Rapid" sau „Steaua" ori dacă iubești mai mult întrecerile de atletism. Știu însă că oricînd îți place să mergi pe stadion să-i privești pe sportivi cum se întrec în fel de fel de competiții. Îți place să le admiri forța, rezistența, viteza și îndemînarea. De multe ori, cînd, împreună cu colegii, te întreci pe terenul de sport al școlii, visezi să devii ca ei. Am privit în catalogul clasei tale. M-am bucurat că încă din primele zile de școală ai luat o notă foarte bună. Și asta pentru că ai început să înveți cu sîrguință încă din prima zi. La fel se întîmplă și cu sportul. Cheia succeselor e munca perseverentă. Pentru început, dragă prietene, îți stă la dispoziție „abecedarul" sportiv, activitatea sportivă de masă. Ea te ajută la îmbunătățirea calităților fizice, la întărirea și menținerea sănătății, iar sănătatea e o condiție importantă pentru munca ta de zi cu zi, pentru dezvoltarea ta intelectuală și fizică. Începînd din acest an, se vor organiza întreceri pentru un concurs deosebit.

Este vorba de „Concursul pentru Insigna de polisportiv" inițiat printr-o recentă hotărîre a Consiliului General U.C.F.S. Concursul este deschis și pionierilor și elevilor băieți și fete între 12—15 ani. În cadrul lui vei putea să participi la întreceri de atletism, alergare de viteză, săritură în lungime cu elan, aruncarea greutății, înot și schi. Vei învăța un frumos program de gimnastică de înviorare, vei participa la interesante acțiuni de turism pe jos sau cu bicicleta. Toate normele și probele concursului vor trebui să fie trecute în anumite condiții. Despre ele o să-ți vorbească mai mult tovarășul profesor de educație fizică. Tu gîndește-te însă că după trecerea normelor și probelor concursului pe pieptul tău va poposi „Insigna de polisportiv" pentru copii. Va fi primul tău pas spre sportul de performanță, spre forță, viteză, îndemînare și rezistență. Îți urăm deplin succes!

Citiți în pagina 7-a normele și probele „Concursului pentru Insigna de polisportiv" copii —

La început de drum

În școala noastră, din primele zile ale anului, activul pionieresc a început să discute, să se preocupe de una sau alta dintre probleme. Dar cel mai mult, pionierii din activ se gîndesc și se sfătuiesc asupra îmbunătățirii învățăturii: „Cum putem face ca toți pionierii din unitatea noastră să învețe din ce în ce mai bine?" În acest an școlar, vrem să pornim de la experiența bună, de la realizările frumoase la învățătură de anul trecut. Îmi amintesc că la începutul anului trecut activul pionieresc a ținut o adunare tocmai cu tema aceasta. Să vă povestesc cîte ceva dintre cele ce-au urmat acestei adunări.

Nici nu începusem școala bine și iată că într-o zi pionierul Berdilă Gheorghe, din clasa a IV-a A, a absentat de la o oră. Într-o altă zi, a absentat de la toate orele. Alarmați, pionierii au hotărît să meargă la el acasă. Mai curînd însă de a-și înfăptui ei hotărîrea, a venit la școală tatăl lui Gheorghiță. Am aflat astfel, despre colegul nostru, că pe lîngă faptul că acasă nu-și făcea temele, plecînd spre școală se „abătea" spre cinematograf sau la joacă. Fără să se lase așteptate, în catalog au sosit și notele de 4. „Ce atitudine să luăm?" s-au întrebat colegii. Și iată că în zilele următoare lui Gheorghiță i s-a părut că... nu mai are prieteni. Cei care se nimereau în jurul lui nu-l chemau la joacă, nu-i puneau întrebări, nu erau veseli ca de obicei. Credeți că Gheorghiță cu adevărat nu mai avea prieteni? Avea, dar aceștia voiau să-l facă să înțeleagă că nici unul dintre ei nu-i aproba purtarea. Și Gheorghiță a înțeles că încrederea și prietenia colegilor este primejduită, că el trebuie să redevină școlarul sîrguincios și bine pregătit de pînă atunci.

Cînd ceva se întîmplă în clasă, activul pionieresc nu așteaptă prea mult să-și spună părerea. Cu primul prilej, în prima pauză, ei strîng pe toți colegii în jurul lor și lucrurile se lămuresc. Iată un exemplu: în clasa a V-a C, într-o zi, Scărlătescu Florin a primit nota 4 la matematică. „Ce s-a întîmplat cu tine, Florine?"... a fost el întrebat imediat după terminarea orei. Și iată că Florin, luat pe neașteptate, a îndrugat niște „scuze". Era clar pentru toți că Florin, fără motive, nu învățase. Sperase, poate, că nu va fi ascultat. Acum lui Florin îi era foarte rușine. De aceea, s-a grăbit să promită că nu se va mai repeta această întîmplare. Activul pionieresc nu s-a mulțumit cu această simplă promisiune. Încă mult timp după aceea, Florin a fost urmărit îndeaproape, să se vadă felul cum își respectă angajamentul. Florin, văzînd că privirile întregului colectiv sînt ațintite asupra lui, n-a mai îndrăznit să vină cu lecțiile neînvățate.

Vreau să vă mai povestesc despre gazeta noastră de perete, care-i foarte vorbăreață și întotdeauna informată cu ultimele noutăți. Mai ales în privința învățăturii are mereu cîte ceva de spus. „Cine ține clasa pe loc", și „Colțul leneșilor", sînt rubrici speciale. Dar cea mai operativă este rubrica „Alo!... Salvarea!". În fiecare zi, grupuri, grupuri pionierii vin să vadă ce mai este nou aici. Iată, un elev foarte, foarte „bolnav", chemați salvarea!" cere caricatura. „Bietul nostru coleg își pierde memoria. Nu uită ce-a învățat, boala e mult mai gravă: el uită să... învețe". „Alt coleg este și mai grav bolnav, îl doare gîtul. Boala nu are decît un simptom: suflă. Nu respiră. Suflă colegilor la lecție"... Pionierii citesc cu toții articolele. Unii rîd în hohote, alții rîd mînzește. Nici unul nu dorește să se vadă la rubrica aceasta.

Dar nu numai critica a fost mijlocul pe care l-a folosit activul pionieresc pentru ridicarea nivelului la învățătură. În școala noastră există un panou al fruntașilor. Cei care ne vizitează pot vedea la loc de cinste fotografiile pionierilor Bîrnă Nicolae, Anghel Denisa, Stăncescu Mihai, Cîrcei Ecaterina, Marcu Elisabeta și ale multor altora.

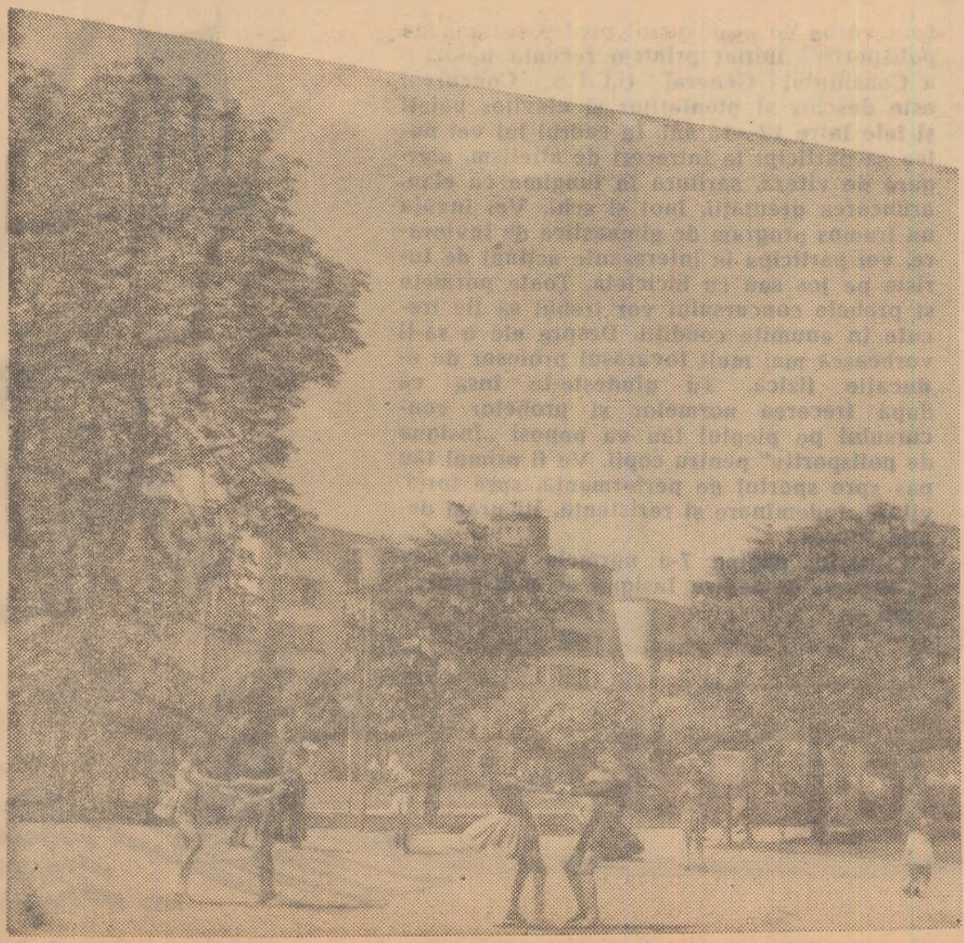
Într-una din zile, unitatea noastră a avut un oaspete, un muncitor fruntaș. Pe toți pionierii i-a impresionat felul în care a vorbit el despre tovarășii lui de muncă, despre ajutorul pe care și-l dau în uzină. Cu toții se străduiesc ca rezultatele muncii lor să fie foarte bune. Ascultîndu-l, pionierii și-au dat seama că și ei au cu ce se mîndri în privința aceasta. Iată numai un exemplu: Comșa Ionel l-a ajutat pe colegul lui Jigău Mihai, corigent la cinci materii, să promoveze. Lucrul acesta dovedește că pionierilor nu le este indiferent dacă un coleg învață bine sau nu, că ei țin la mîndria de a purta cravata roșie și că vor ca să răspundă cu toții grijii cu care sînt înconjurați. Care sînt rezultatele străduniei lor? Zeci de elevi cu note bune și foarte bune. Clasa a IV-a D, a III-a A cu nici un elev corigent, nici unul repetent. La clasele II—IV promovați sînt sută la sută, iar la clasele V—VII 98 la sută.

Și acum, să ne întoarcem la adunarea activului pionieresc de anul trecut. Toate măsurile pe care vi le-am arătat pînă acum au fost de fapt stabilite în acea adunare. Trebuie să vă spunem că și anul acesta opinia colectivului va trebui să ia atitudine ori de cîte ori va fi nevoie, că rubricile gazetei de perete vor fi tot atît de informate, că vom avea grijă să prevenim din timp indisciplina, notele slabe, că și anul acesta avem de gînd să invităm în unitate muncitori fruntași cu care să purtăm discuții. Desigur, idei, inițiative vor mai fi încă multe anul acesta. Activul pionieresc se va strădui să le folosească cît mai bine reușind cu toții în felul acesta să ajungă tot mai aproape de împlinirea dorinței, ca în unitate toți pionierii să învețe bine, să se pregătească temeinic pentru viața.

MARGARETA BUZESCU
instructoare superioară
Școala de 8 ani nr. 51,
București

„Uite, eu cred că problema asta se poate rezolva astfel..."

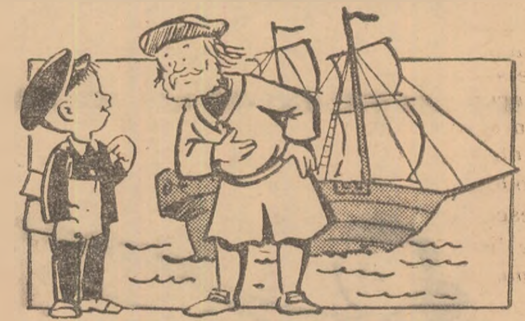
După lecții și teme, plimbarea, jocul în aer liber sînt binevenite

UMOR

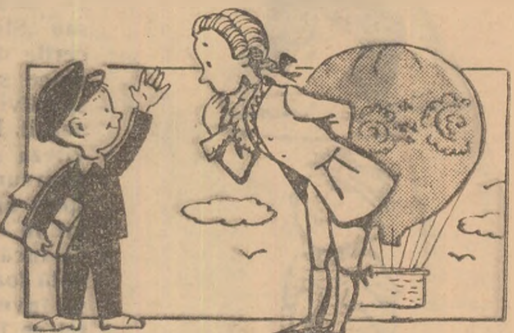
Mijloc de călătorie

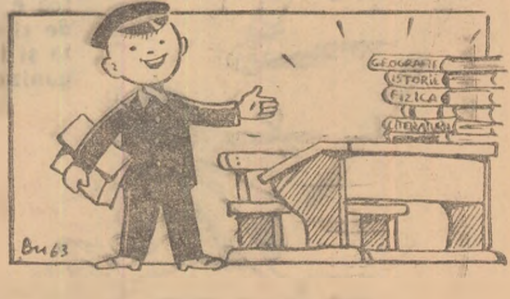
Zidul Troei oglindit în ape,
Și corăbii cu ahei în evantai...
Aș dori să le privesc de-aproape.
Dar mă-ntreabă Homer: Pegas ai?

N-au puteri să-mi stăvilească drumul
— Cînd străbat întreaga hidrosferă —
Valul singuratic sau taifunul.
Zice Magellan: ai caravelă?

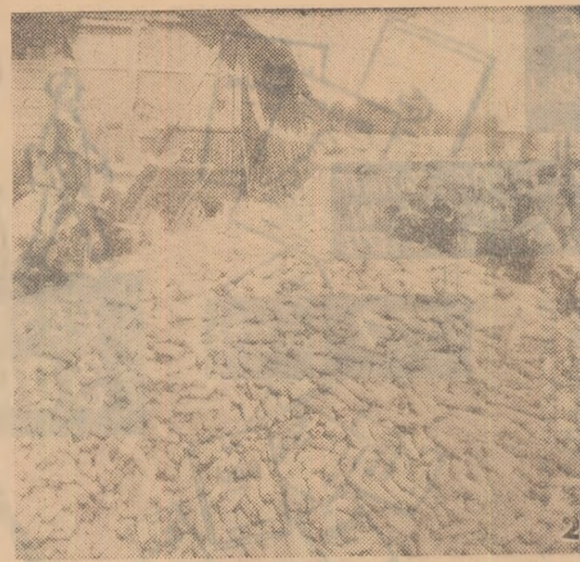
Tai prin Cosmos drum necunoscut
— Un albastru fulger de neon —
Ca un temerar cosmonaut.
Montgolfier mă-ntreabă: Ai balon?

Eu privesc la dînșii rînd pe rînd
Și răspund la toți încet și rar:
Peste tot mă poartă ca un gînd,
Manualele primite-n dar.

LA CULES DE RĂSĂRITĂ

Încă un coș, două și căruța este gata încărcată cu pălării de floarea-soarelui (fotografia 1).

În această grămadă de porumb pe care o vedeți în fotografie, s-au adăugat și cele 15 căruțe descărcate de harnicii pionieri și școlari din comuna Chirnogi (fotografia 2).

Tovarășul Vlăsceanu, președintele gospodăriei colective, scoase din sertarul biroului un mic dosar, își puse ochelarii și parcă cu mîndrie și satisfacție că succesele pionierilor din comuna lor vor fi aflate și de alții, începu să citească cu voce domoală: „700 kg nuci verzi pentru dulceață, 1 000 kg fasole verde, 240 kg castraveți, 1 000 kg varză, 167 kg țelină, 2 000 kg mazăre verde".

— Da, bucatele astea au fost adunate de copii, în vara aceasta. De-altfel — continuă el să-mi spună despre hărnicia pionierilor — ei vin foarte des pe la noi. Ne ajută la muncile pe care le pot face. Dar, rețineți — bucatele adunate de ei s-au adăugat la cele 200 tone trimise de colectiviștii noștri la fabrica de conserve „Valea Roșie" din comuna cu același nume din apropiere...

Președintele nu termină încă vorba, cînd atenția ne-a fost atrasă de cuvintele unui cîntec pionieresc ce străbăteau pînă la noi prin fereastra larg deschisă. Veneau dinspre livada care împrejmuiește ca un brîu sediul gospodăriei. Dar iată că, din ce în ce mai puternic, cîntecul răsună acum chiar aici, sub fereastră. Pionierii și școlarii, de la una din cele două școli de 8 ani din comuna Chirnogi au sosit să-i ajute pe părinții lor la recoltarea culturilor de toamnă din acest an. Sînt pionierii și școlarii din clasele a VII-a B și C.

Iată-i pe cei din clasa a VII-a B de-a lungul grămezii de porumb. Unii descarcă, alții-l strîng în șiruri aurii. Numai în două ore ei au descărcat 15 căruțe de porumb științeți. Cei dintr-a VII-a C au fost dornici să meargă la recoltarea florii-soarelui tot pe tarlaua din deal.

Aci au fost întîmpinați cu bucurie de colectiviști. Moș Ilie, conductor de atelaje a luat cîțiva voinici — pe Albu Ion și Dicu Gheorghe și alții la încărcat de pălării de „răsăriță", cum i se mai spune prin părțile locului florii-soarelui. Un alt grup a rămas la capătul tarlalei, acolo unde sînt cei care „bat" pălăriile de floarea-soarelui pentru a le scutura de semințe bogate în miez. Trifan Maria, Stama Ancuța, Poenaru Alexandru sînt pionierii fruntași. Ca și la învățătură, ei s-au dovedit cei mai harnici dintre aceștia, iar gemenele Ionica și Gherghina Bodoloagă se pare că au mai mult spirit gospodăresc. Nu lasă să rămînă cu nici o sămînță pălăriile de floarea-soarelui. În țăcănitul bătăilor care răsunau, asemenea unui pumn de boabe de floricele puse într-un tuci încins, ei au reușit să scuture peste 700 kg de semințe în numai 2 ore.

Foto text: GR. MUȘAT

NOII COLEGI ȘI CLASA a IV-a A

Cei cîțiva colegi noi, sosiți în clasa a IV-a A, erau cam retrași. Deocamdată, se străduiau să-i cunoască pe noii tovarăși, să se „acomodeze". Dar credeți c-au avut timp să gîndească prea mult? Nici gînd, că numai ce s-au pomenit și ei în grupul celor care discutau cum să aranjeze florile, unde să fie așezat noul fotomontaj, ce articole să se scrie la gazeta de perete. „În clasa ta cum aveați biblioteca?" se trezea cîte unul întrebat. Și iată că, mai curînd decît își închipuiau cei noi — Marinescu Doina, Gheorghiu Cornel, Franchia Marina — au început să-și cunoască noii colegi. Se vede treaba că fetița aceea zglobie și veselă, pe care colegii o strigă Emilia, este tare bună dansatoare, dacă așa de curînd le-a și propus pionierilor să-i învețe noi dansuri. Dar, iată că și Ardeleanu Cati sare iute cu vorba: „Eu am învățat o sumedenie de cîntece frumoase în tabără, la mare. Neapărat, trebuie să le știm cu toții..."

Multe s-au mai discutat în prima zi de școală. Poate că noilor colegi li s-a părut c-au fost spuse în treacăt, în entuziasmul reîntîlnirii. Au venit însă zilele următoare și atît Doina cît și Cornel și Marilena au început să-i cunoască și mai bine pe colegi, să se convingă că toate cele pomenite în prima zi de școală ei le vor înfăptui împreună. De acum, ei se simt făcînd parte din colectivul acesta parcă „de cînd lumea", cum ar zice veselul Peștișanu Sergiu. În scurt timp, și-au dat seama cît de inimos este și cu cîte inițiative vine Posa Mircea, cît de bună colegă este Ardeleanu Cati. Gheorghiu Cornel este fericit! În noua clasă a găsit, în sfîrșit, un coleg cu care poate discuta despre sport ca „de la egal la egal". Este Peștișanu Sergiu, care vorbește cu aceeași însuflețire despre echipele din categoria „A" la fotbal, ca și despre propria lor echipă. „Negreșit, vei intra și tu, Cornele, în echipa noastră", i-a spus el noului coleg. Discuțiile și inițiativele n-au rămas însă numai la activitatea sportivă, sau numai la cea artistică. Iată că noii colegi au fost bucuroși să audă că în clasă se va face o bibliotecă, la care să contribuie cu toții. Vor face recenzii, concursuri, expoziții cu caiete de lectură, etc.

Și în privința învățăturii, discuțiile au fost serioase. „Anul trecut am promovat cu toții, 25 dintre noi au avut numai medii de 9 și 10. Anul acesta... poate reușim mai bine!" au spus ei. Și noilor colegi li s-a părut că întrebarea este adresată mai mult lor și că se așteaptă de la ei să fie la înălțimea colectivului. Și nu s-au înșelat. Pionierii clasei a IV-a A, de la *„Școala medie nr. 7 din București* sînt copii veseli, dornici de sport, de spectacole, de activitate artistică. Acestea toate au și fost reluate la începutul acestui an școlar. Tot atît de adevărat este însă că în primul rînd îi preocupă învățătura. Și pe aceasta au reluat-o, de asemenea, încă din prima zi de școală cu entuziasm și seriozitate. Să le urăm succes tuturor celor din clasa a IV-a A!

ELENA MĂNESCU

De la 1 Octombrie 1963, în București nu se va mai claxona

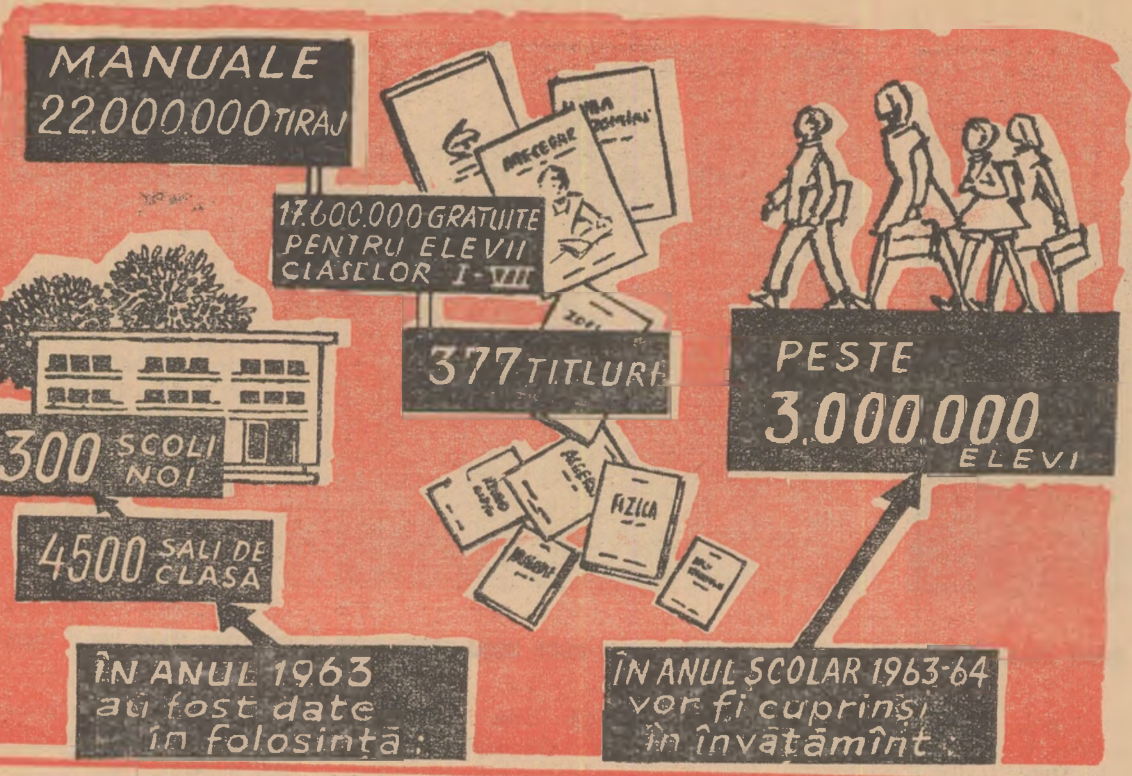
De departe, orașul pare o gigantică uzină. Se înalță drepte coșurile fabricilor, strălucesc clădiri uriașe. Dar dacă te apropii, ochiul începe să deosebească copacii veseli ai bulevardelor, covoarele de flori din fața blocurilor, grădinile și parcurile care răsar pretutindeni. Orașul seamănă acum cu o grădină. Orașul e un loc unde muncești, dar și unde poți petrece netulburat ceasurile de odihnă. Oamenii au îndrăgit orașul, și cînd tovarășii de la Sfatul Popular iau o nouă hotărîre pentru înfrumusețarea lui, zeci de mii de cetățeni îi ajută s-o îndeplinească. Nici copiii nu se lasă mai prejos: ei sădesc flori pe străzi, îngrijesc parcurile, avînd grijă ca biletele de tramvai sau pătrățelele de pergament în care sînt învelite caramelele să nimerească mai des în binecunoscutele coșuri de tablă galbenă și mai rar pe trotuare. Sînt atitudini de toată lauda.

Nu de mult, Comitetul Executiv al Sfatului Popular al Capitalei a dat o decizie importantă: **începînd de la 1 octombrie 1963, în orașul București vehiculele de orice tip vor circula fără să mai claxoneze.**

Fac excepție mașinile salvării și ale pompierilor, cînd se deplasează spre a face o intervenție.

Deci, în București mașinile nu vor mai claxona. Aceasta înseamnă că pe străzi va fi mai multă liniște, că în clasele unde învățați și în casele unde vă odihniți nu vor mai pătrunde stridențele claxonului electric. E o măsură binevenită, și alături de părinții voștri trebuie s-o sprijiniți. Ce trebuie să faceți? În primul rînd, **să respectați cu și mai multă atenție regulile de circulație.** Le știți: traversarea se face numai cînd semaforul e pe verde și numai prin locurile marcate. Acolo unde semaforul și marcajele lipsesc, veți aștepta să fie cît mai puține mașini și veți traversa strada perpendicular, fără să vă grăbiți, asigurîndu-vă atît din stînga cît și din dreapta. Cît despre „jocul" de-a agățatul de mașini și alte năzbîtii periculoase e cazul să spunem: acestea trebuie să lipsească cu desăvîrșire. Aveți datoria cetățenească să-l mustrați aspru și să-l împiedicați pe orice coleg care ar îndrăzni să se „joace" astfel. Într-un articol din numărul trecut al gazetei noastre ați putut găsi cîteva exemple de accidente grave petrecute în urma unor asemenea „jocuri". **Ar fi foarte nimerit ca activele pionierești să ia măsuri pentru popularizarea în școală a regulilor de circulație și comportare pe stradă.** Locurile voastre de joacă trebuie să fie curțile caselor sau curțile interioare ale blocurilor, spațiile verzi anume amenajate, parcurile, terenurile de sport, și nu partea carosabilă a străzii! **Respectînd regulile de circulație și îndemnîndu-i și pe alții s-o facă îndepliniți o îndatorire cetățenească de seamă.**

SANDU ALEXANDRU

CU PLANUL ÎNDEPLINIT ÎNAINTE DE TERMEN

Realizările petroliștilor ploieșteni

Sondorii, brigadierii și inginerii petroliști din schelele de extracție a țițeiului și din sectoarele de foraj ale regiunii Ploiești înscriu succese de seamă în întrecerea socialistă. Pînă la data de 10 septembrie a.c. ei au depășit planul producției pe perioada ce a trecut de la începutul anului cu 4,15 la sută, dînd în plus produse în valoare de 26 600 000 lei. În aceeași perioadă s-au forat mai bine de 2 000 de m peste plan. Prin generalizarea metodelor avansate de lucru și a unor inițiative petroliștii au reușit să sporească productivitatea muncii cu 4,3 la sută față de sarcina planificată, realizînd, totodată, economii suplimentare la prețul de cost în valoare de 16 577 000 lei.

Mereu în frunte

Furnaliștii de la secția I-a furnale a C. S. Hunedoara continuă șirul succeselor. După ce au încheiat primele 8 luni ale anului cu o depășire a planului de producție de 1 631 tone fontă, ei și-au intensificat eforturile pentru realizarea integrală a angajamentelor anuale. Furnaliștii au acordat o deosebită atenție ridicării temperaturii aerului insuflat în furnale, prăjirii corespunzătoare a sideritei și respectării procesului tehnologic. Ca urmare, în primele 13 zile din luna septembrie ei au produs 300 tone fontă peste plan.

După opt luni

Bilanțul încheiat la începutul lunii septembrie privind activitatea întreprinderilor industriale din regiunea Banat arată că în cele opt luni care au trecut din acest an marea majoritate a fabricilor și uzinelor și-au îndeplinit sarcinile de plan.

În perioada amintită au fost date peste plan 8 059 tone cărbune, 520 tone cocs metalurgic, 13 282 tone oțel, 15 725 tone laminate, motoare electrice cu o putere totală de 21 713 kW, 504 000 metri pătrați țesături de bumbac, 84 600 perechi încălțăminte și alte produse.

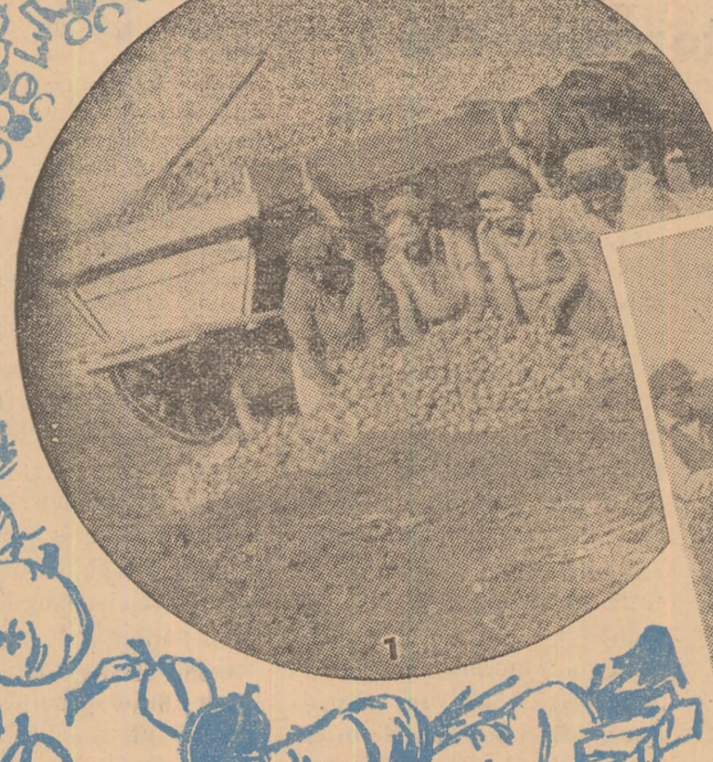
Toamnă în colectivă

E toamnă. Toamnă frumoasă, blîndă, bogată. E anotimpul cînd sînt adunate și aduse în hambare roadele cîmpului. Așa e în toată țara acum, așa e și aici, pe ogoarele colectiviștilor din Hărman, raionul Sfîntu Gheorghe. De cîteva zile, pe tarlaua dinspre Brașov, acolo unde s-a cultivat porumbul pentru boabe, este un freamăt continuu. Colectiviștii din brigada întîia au început culesul. Una după alta, căruțele încărcate cu știuleți mari, aurii se îndreaptă spre pătule. Oamenii sînt veseli: muncesc și cîntă. Și au de ce. În ciuda vremii uscate, porumbul a dat rod bogat: mai mult cu 35 la sută decît se planificase la hectar. Dovadă că lucrările de întreținere s-au făcut la timp și așa cum scrie la carte. Pe terenul eliberat de coceni, vin de îndată tractoarele, apoi semănătorile, care pun sub brazdă alte semințe ce vor da la vară rod și mai bogat. Ceva mai încolo, pe altă tarla, duduie de zor o mașină. În urma ei, ca niște albine, se avîntă colectiviștii din brigada a doua. Aici se recoltează cartofi (foto nr. 1.). Dincolo, peste calea ferată, se recoltează sfecla de zahăr, iar la Săcele, colectiviștii, ajutați de vreo 70 de copii de la școala de 8 ani din sat, strîng fînul, porumbul pentru siloz.

În cealaltă margine a satului, se întinde pe 60 de hectare, grădina de legume. Și aici se recoltează: varză, ceapă, ardei, morcovi, castraveți. La grădină poți întîlni însă și o altă imagine. Chiar în mijlocul ei, lîngă un pîrîiaș, se află zeci de butoaie de diferite dimensiuni, în jurul cărora trebăluiesc oamenii. Și totuși, nu sîntem la cramă, ci la sectorul de conservare. Buni gospodari, colectiviștii din Hărman s-au apucat, de cîțiva ani, să conserve legumele ce le prisosesc (foto nr. 2). Iar îndeletnicirea asta le aduce întotdeauna venituri mari.

Oriunde ți-ai arunca privirea, în aceste zile, pe întinsele ogoare ale gospodăriei, întîlnești același freamăt al muncii, aceeași dorință arzătoare a colectiviștilor de a strînge cît mai degrabă în hambare bogățiile toamnei, rodnicia pămîntului obținută prin hărnicia lor.

A. MIRCEA

1

2

Un răspuns pe săptămînă

EUGEN FRUNZĂ

SĂ FII CINSTIT

Pentru că pionierul Feneșan Sergiu din Suceava îmi scrie cu indignare despre purtarea incorectă a unui fost coleg de-al său, care și-a însușit un obiect străin și a încercat să-l vîndă aiurea mă simt ispitit să vă povestesc despre fapta frumoasă și demnă a unei eleve din Rădăuți.

Am aflat despre această faptă de la directorul școlii, care mi-a făcut cunoștință și cu eleva respectivă. Este fiica unei familii de muncitori. Foarte bună colegă, harnică și disciplinată. Într-o zi, trecînd pe stradă, a zărit pe marginea trotuarului un pachețel dreptunghiular învelit în hîrtie albă. S-a oprit, l-a cercetat cu privirea și bănuind că e o cutie cu bomboane, s-a aplecat și l-a ridicat. Din mers l-a desfăcut ambalajul și deodată inima începu să-i bată cu străşnicie. Sîngele îi năvăli în obraji. Ținea în mînă un teanc de bancnote. Erau vreo șapte hîrtii a cîte o sută de lei și alte cîteva zeci a două zeci și cinci de lei. La un loc, o sumă care depășea cu mult mia. E de închipuit emoția ce a cuprins-o cînd a descoperit conținutul pachețelului! Niciodată nu ținuse încă în mîinile ei o asemenea sumă de bani...

În prima clipă, buimăcită, dădu să se întoarcă la locul cu pricina și să așeze pachețelul iarăși pe trotuar. Să-l găsească altcineva și să facă ce-o vrea cu el! Dînsa nu știe nimic, n-a văzut nimic!

Dar nesocotința ei s-a potolit repede. S-a gîndit că a proceda astfel înseamnă mai degrabă să fii laș decît cinstit. Și dacă banii aceștia încap pe mîna unui derbedeu fără conștiință, care îi vîră frumușel în buzunar și îi bea pe urmă la cîrciumă? Și dacă păgubașul, un om muncitor și tată de copil, se frămîntă acuma și se zbuciumă punîndu-și toată nădejdea în cinstea omului care a găsit banii? Oare n-ar fi o mișelie să te prefaci că nu știi nimic și să-l lași pe un tovarăș al tău în suferință? Nu, aceasta nu e o rezolvare justă a problemei!

Judecînd astfel, eleva s-a hotărît să procedeze cu toată răspunderea. A luat pachețelul și s-a prezentat cu el la școală. A cerut să fie primită la director, i-a povestit cazul și i-a înaintat banii găsiți. Era atît de emoționată încît îi tremurau mîinile și glasul.

Directorul școlii a felicitat-o pentru comportarea ei frumoasă și a anunțat autoritățile în drept spre a se cerceta și găsi păgubașul. N-au trecut nici 24 de ore și totul a fost lămurit. Banii îi pierduse un ceferist. Era salariul său încasat chiar în ziua respectivă. Și întîmplător acest ceferist era tatăl unui elev din aceiași școală...

Firește că omul care și-a regăsit banii pierduți s-a bucurat nespus de mult. Dar tot atît de mult s-a bucurat întregul colectiv al școlii, organizația de pionieri și directorul în persoană. Gestul elevei a fost dat ca exemplu pentru toți.

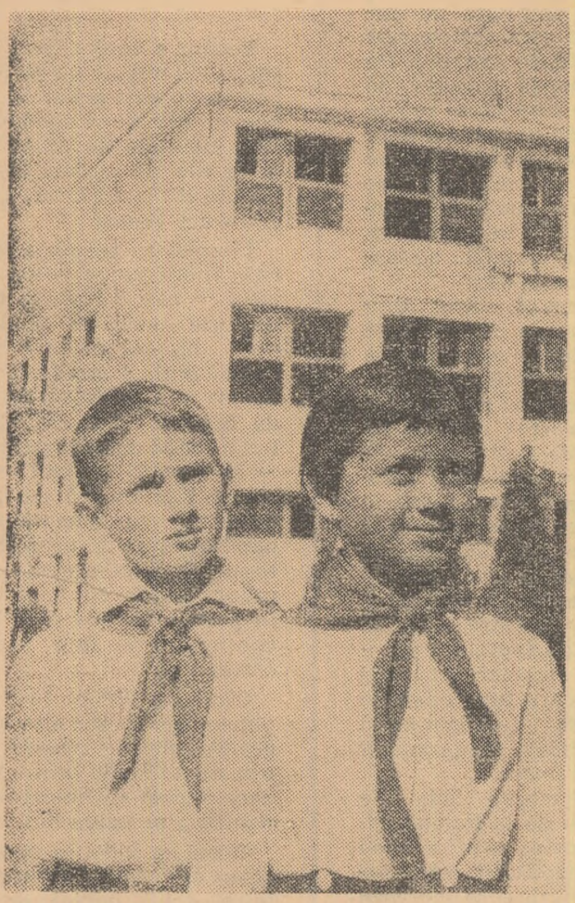
Și astăzi încă, deși au trecut de atunci cîteva luni, se povestește cu cea mai mare stimă despre comportarea exemplară a acestei fetițe, care a dovedit că are conștiința unui om adevărat, cetățean al patriei noastre socialiste.

Dragii mei pionieri și dragă Sergiule, v-am povestit această întîmplare nu pentru că ar fi singura de acest fel. Sînt, desigur, multe fapte mai interesante, mai grăitoare, pline de frumusețe sau chiar de eroism. Dar și aceasta, pe care am aflat-o de mult, vă poate fi îndemn la o viață curată și bogată în adevărate satisfacții.

ZIUA CONSTITUȚIEI R. P. ROMÎNE

În fiecare an, la 24 septembrie, poporul nostru sărbătorește Ziua Constituției R. P. Romîne. E o sărbătoare scumpă oamenilor muncii de la orașe și sate pentru că ea amintește de ziua 24 septembrie 1952, cînd Marea Adunare Națională a adoptat Constituția R. P. Romîne, legea de bază a țării, care consfințește profunde transformări sociale înfăptuite în viața statului, mari drepturi și libertăți cucerite de cei ce muncesc, sub conducerea partidului. În patria noastră liberă, dreptul la muncă, dreptul la odihnă, egalitatea cetățenilor indiferent de sex sau naționalitate, au devenit o vie realitate. Ca urmare, numărul muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor romîni sau de alte naționalități, bărbați sau femei, sporește de la o lună la alta. În fiecare an, merg în stațiunile de odihnă ori în stațiunile balneo-climaterice, ca să-și petreacă concediul, sute de mii de oameni ai muncii. Puterea populară a deschis, de asemenea, larg porțile spre învățătură, spre cultură, tuturor cetățenilor țării. Astăzi numărul celor care învață — tineri și maturi — se numără cu milioanele. Mai mult decît atît. Datorită condițiilor create de statul nostru pentru înflorirea învățămîntului, și anul acesta, ca și în anii trecuți, s-au dat în folosință noi școli și internate, noi laboratoare și cămine, iar elevii din clasele I — VII, au primit gratuit peste 17 600 000 de manuale școlare.

Cinstind această zi prin noi succese obținute în muncă, întregul nostru popor își exprimă hotărîrea, ca sub conducerea partidului să muncească mereu mai bine pentru a face ca patria noastră să devină din zi în zi mai puternică, mai bogată, mai înfloritoare.

Școala de opt ani pe care o vedeți în imagine a fost ridicată în urmă cu trei ani, o dată cu noul cartier muncitoresc din orașul Turda, regiunea Cluj. Locatarii școlii — copiii — se bucură din toată inima pentru acest minunat dar făcut de cei ce muncesc, se bucură pentru manualele primite gratuit, pentru deosebita grijă și atenție ce le-o poartă lor, ca și tuturor copiilor țării, guvernul Republicii Populare Romîne.

Produse romînești admirate...

la Brno

La 17 septembrie, cu prilejul „Zilei R. P. Romîne", pavilionul romînesc de la Tîrgul internațional de la Brno a fost vizitat de ministrul comerțului exterior cehoslovac, Frantisek Hamouz. Ministrul cehoslovac a subliniat că schimburile între R. P. Romînă și R. S. Cehoslovacă au crescut simțitor, exprimîndu-și totodată speranța că ele se vor dezvolta în continuare. Scriind despre „marile transformări petrecute în economia romînească după cel de-al doilea război mondial" ziarul Tîrgului remarca: „Mașinile și utilajul ocupă un loc din ce în ce mai important în exportul romînesc". De altfel, numeroși vizitatori ai tîrgului sînt atrași de instalațiile de foraj, tractorul „U-650", electromotoarele și materialul rulant expuse de R. P. Romînă. Locomotiva Diesel-electrică produce, de asemenea, o puternică impresie. Reprezentanți ai unor firme străine și-au manifestat interesul în achiziționarea de instalații de foraj, remorci basculante, electromotoare și o serie de alte produse romînești.

...și la Leipzig

Printre cele 16 țări participante la Tîrgul de toamnă de la Leipzig și distinse cu diplome și medalii pentru calitatea exponatelor se numără și Republica Populară Romînă. Astfel, juriul pentru aprecierea mărfurilor expuse, a decernat diplome și medalii de aur pentru înaltul nivel științific și tehnic al unor produse romînești prezentate de întreprinderea de stat pentru comerțul exterior „Prodexport". Cu prilejul înmînării distincțiilor, membrii personalului standului romînesc au fost felicitați de juriu pentru excepționala calitate și prezentare a produselor.

În fotografie: aspect de la Tîrgul internațional de la Brno. Printre exponatele prezentate de diferite țări se numără și o locomotivă romînească Diesel-electrică (cea din stînga).

Sesiunea Adunării Generale a O.N.U.

De cîteva zile, la New York își desfășoară lucrările cea de-a 18-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. În prima parte a lucrărilor, reprezentanții celor 111 state membre ale O.N.U., au adoptat cele 82 de puncte de pe ordinea de zi, puncte care fac obiectul dezbaterilor la actuala sesiune. Ca și la sesiunile precedente, în centrul atenției actualei sesiuni a Adunării Generale se situează din nou, ca cea mai arzătoare problemă a contemporaneității dezarmarea generală sub toate aspectele ei. Adunarea generală va dezbate, de asemenea, problema cooperării internaționale în domeniul folosirii spațiului cosmic în scopuri pașnice, un șir de probleme ce se referă la lichidarea definitivă a colonialismului și a rînduielilor colonialiste, la desființarea politicii de asuprire rasială, precum și multe alte aspecte ale vieții internaționale contemporane.

Anul acesta sesiunea Adunării Generale a O.N.U. își desfășoară lucrările în condiții politice mai bune decît în alte dăți, favorizate de semnarea Tratatului de la Moscova privind interzicerea experiențelor cu arma nucleară în trei medii — în atmosferă, în spațiul cosmic și sub apă. Acest fapt dă posibilitatea ca dezbaterile și hotărîrile ce vor fi luate să contribuie efectiv la destinderea încordării internaționale, la înlăturarea primejdiei unui nou război, la consolidarea păcii în lume.

Iată ce așteaptă popoarele iubitoare de pace, oamenii simpli de pretutindeni de la actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

◇◇◇

Ziua independenței Republicii Guineea

La două octombrie, anul acesta, poporul guineez sărbătorește cel mai de seamă eveniment din istoria sa — proclamarea independenței țării. În cei cinci ani care au trecut de cînd Guineea a devenit stat suveran, independent, oamenii muncii de aici au obținut o seamă de succese în lupta pentru dezvoltarea economică și culturală a patriei sale, în lupta pentru înlăturarea ruinii în care lăsaseră țara colonialiștii. Astfel, au fost naționalizate un șir de întreprinderi ce aparțineau înainte capitaliștilor străini, se construiesc noi obiective industriale pentru prelucrarea și valorificarea principalelor bogății ale țării — zăcăminte de fier, bauxită, diamante, cafea, banane, ulei de palmier etc. În domeniul ridicării nivelului de trai, al ocrotirii sănătății, al dezvoltării învățămîntului s-au înregistrat, de asemenea, progrese însemnate. Bunăoară, ca urmare a creării condițiilor materiale necesare, guvernul Republicii a început să introducă din acest an învățămîntul elementar obligatoriu pentru copii de la 7 — 14 ani.

În viața internațională, Republica Guineea promovează o politică de pace și coexistență pașnică, își aduce aportul pentru lichidarea definitivă a colonialismului, pentru rezolvarea pe cale pașnică a problemelor internaționale litigioase.

COPILĂRIE FURATĂ

...O cheamă Antonietta Lardi. Încă n-a împlinit 14 ani. E un copil deci. Și ca toți copiii la vîrsta asta Antonietta ar trebui să meargă la școală.

Dar, de vreo doi ani fetița nu mai merge la școală. De ce? Pentru că are alte preocupări acum: trebuie să muncească. Altfel, și ea și familia, ar răbda și mai mult de foame. Așadar, Antonietta este muncitoare. Abia împlinise 12 primăveri cînd a pășit pe porțile fabricii de confecții „Lifra" din Seregno.

E drept că în Italia constituția interzice angajarea copiilor în fabrici. Dar într-o țară capitalistă, ca Italia bunăoară, patronii nu țin seamă de constituție și angajează în fabrici un număr din ce în ce mai mare de copii. Și asta, deoarece, de pe urma exploatării copiilor ei obțin profituri mari. Să vedeți cum Antonietta, de exemplu, muncește cot la cot cu lucrătoarele vîrstnice, dar primește un salariu cu 50 la sută mai mic. Ea nu se bucură în fabrică de nici un drept, iar dacă obosește și nu mai poate lucra în ritm cu ceilalți, este amendată, amenințată cu concedierea. În aceleași condiții inumane muncesc la Fabrica „Lifra", alte 15 fete de aceeași vîrstă cu Antonietta. Iar ziarul „Il Giorno" relata nu de mult, că la Milano și în provincie sute și mii de copii trudesc în fabrici pentru o bucățică de pîine.

Nespus de grea este viața copiilor în țările capitaliste.

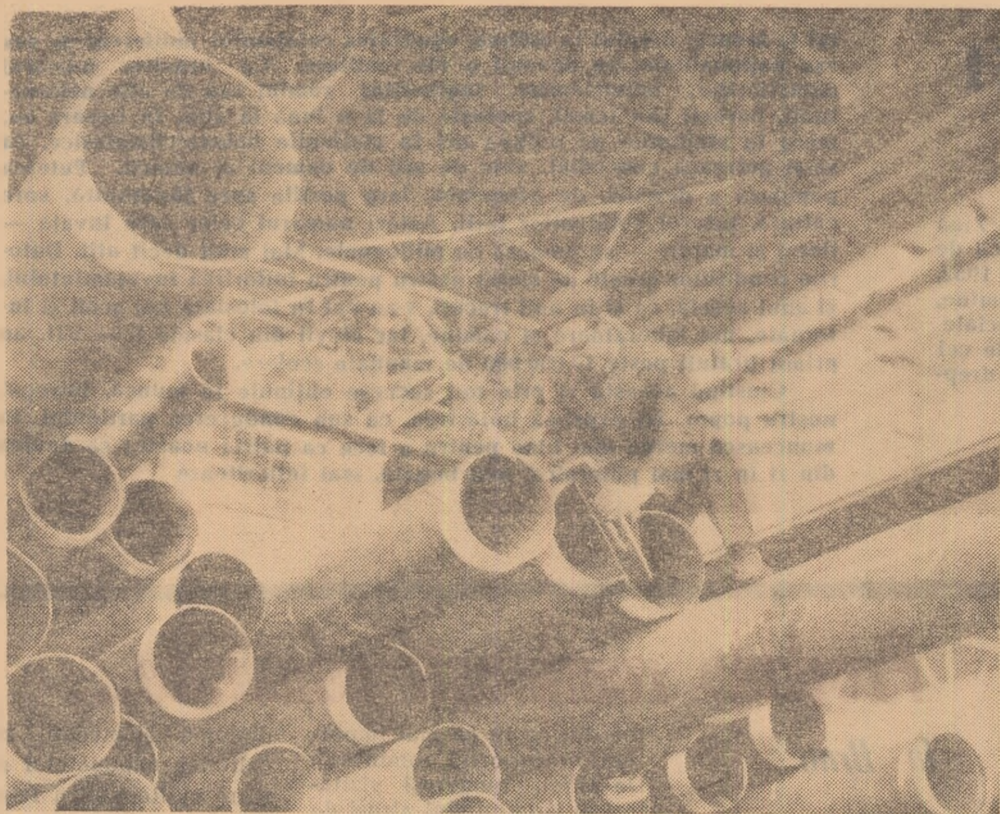
ANDREI

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Laminorul de la ROMAN

În anii puterii populare harta patriei noastre s-a îmbogățit cu noi centre ale industriei grele printre care și cel situat în inima Moldovei, marele laminor de țevi de la Roman.

Ca să ne putem da seama de dimensiunile construcțiilor uzinei de la Roman este suficient să arătăm că s-au deplasat 1 400 000 m^3 de beton, s-au înălțat hale din construcție metalică în greutate de 11 500 tone, iar dacă ar fi să încărcăm utilajul montat în vagoane de cale ferată ne-ar trebui peste 50 de trenuri. Construcțiile uzinei se întind pe o suprafață de 50 ha (suprafața unui orășel). În halele moderne, luminoase și spațioase sînt montate utilaje cu un înalt grad de mecanizare și automatizare. Producția lui dintr-un singur an poate asigura nevoile de țevi necesare instalării a peste 1 000 sonde petrolifere noi, a 12 conducte de produse petrolifere de cîte 100 km fiecare și 7 conducte de gaze naturale de cîte 150 km fiecare.

Procesul tehnologic de fabricare a țevilor este complet mecanizat și într-o măsură însemnată automatizat.

Să vedem pe scurt drumul pe care-l parcurge blocul de oțel (care este un semifabricat denumit în limbajul tehnic țaglă) pînă ajunge în starea de țeavă. Țaglele sosite în hale se cîntăresc și apoi pe un tren de role merg spre cuptoare unde sînt încălzite la o temperatură de cca. 1 250^0 C. Acest proces este complet automatizat și este condus de un operator de la tabloul de comandă al instalației. Țaglele încălzite sînt evacuate cu ajutorul unei mașini de descărcare și ajung la primul agregat de laminare — perforatorul. Aici se face perforarea țaglei prin laminare oblică. După ce întreaga țaglă a trecut prin perforator ea este preluată de un alt dispozitiv numit aruncător, care îl scoate din agregat. Urmează apoi operația de lărgire a țevei ,și apoi „netezirea" ei, care se realizează tot prin laminare oblică, pe laminoarele, „netezitoare". Ea are drept scop subțierea pereților țevei și netezirea tuturor neregularităților rămase pe țeavă de la operațiile anterioare. Ultima operație la cald este „calibrarea" țevei, adică obținerea unui diametru în limitele toleranțelor admise.

Urmează operația de răcire a țevilor care se face pe un „pat de răcire" cu lanțuri dințate care rostogolesc țevile pe șinele patului. De acum urmează o serie de operații de control de recondiționare, de polizare a unor defecte eventuale, apoi se cîntăresc, se măsoară, se vopsesc cu bitum și se expediază pe C.F.R. în toată țara, acolo unde nevoile economiei noastre le cer.

După cum ați văzut drumul parcurs de o țeavă este destul de lung, iar operațiile pe care le suferă țaglele în acest proces sînt numeroase. Cu toate acestea, datorită instalațiilor de înaltă tehnicitate cu care este dotat laminorul de la Roman numărul muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor care lucrează în această uzină modernă nu este prea numeros. Gradul înalt de mecanizare poate fi ilustrat și de faptul că funcționarea secțiilor la cald (secțiile care fac operația propriu-zisă de laminare) este comandată de un număr mic de persoane.

Vizitind marile hale ale laminorului de la Roman admiri dragostea și priceperea cu care muncitorii, tehnicienii și inginerii care lucrează în această mare și frumoasă uzină socialistă își indeplinesc sarcinile care le revin în cadrul planului de stat. Țevile pe care le produce laminorul de la Roman asigură extracția sporită, a petrolului și gazului metan și transportul lor, sînt materiale indispensabile industriei chimice și în alte domenii și asigură dezvoltarea industriei noastre socialiste.

M. NEGREA

Cum ne putem face un clasor

Pentru a confecționa un clasor avem nevoie de carton gros pentru coperți și carton subțire pentru filele ce-l compun. Dintr-o jumătate de dosar facem două file de clasor, în dimensiunile de cca 22 cm înălțime și 16 cm lățime.

Liniem, cu creion negru, fiecare filă, trăgînd — pe ambele părți — cîte 5 linii, la distanța de 4 cm unele de altele, începînd liniatul de la o distanță de cel puțin 1 cm de la partea de jos a filei. Tăiem apoi fîșii de celofan, late de 2,5 cm și lungi de 32 cm, din care îndoim — în sensul lungimii — cîte o bandă lată de 0,5 cm pe care o ungem cu gumarabică sau pap din făină de grîu. Întindem fîșiile de celofan de-a lungul liniilor trase, cu benzile unse în partea de jos și le lipim în continuare pe fața cealaltă a cartonului.

Cînd am făcut 10-20 file le punem una peste alta, pe o suprafață absolut netedă, cu cîte o foaie de hîrtie între ele, peste care punem un obiect mai greu pentru a se presa bine.

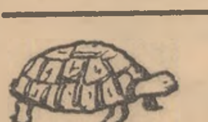
Scoatem foile, le așezăm una peste alta, apoi le introducem între două bucăți de carton gros care să fie pe trei laturi mai mari decît filele cu cca 0,5 cm. Așezăm filele și coperțile la același nivel în partea stîngă, care va forma cotorul clasorului.

După ce am stabilit astfel dimensiunile coperților, tăiem din cartonul acestora — în sensul înălțimei — cîte o fîșie lată de 2 cm. Punem filele între aceste benzi, așezate în partea stîngă a filelor pentru a forma cartonul clasorului, și cu un cui le dăm 2,3 sau 4 găuri, prin care trecem o sfoară, strîngînd-o și legînd-o bine.

Luăm apoi o fîșie de pînză cu 4 cm mai lungă decît înălțimea clasorului, iar lățimea să aibă 10 cm mai mult decît grosimea cotorului acestuia ; ungem bine această fîșie de pînză cu o substanță de lipit și punem coperțile deasupra, la o distanță una de alta egală cu grosimea cotorului, astfel ca la ambele capete pînza să depășească în chip egal înălțimea coperților. Îndoim apoi peste coperți aceste capete ale pînzei. Apoi punem clasorul cu cotorul pe pînza unsă, închidem coperțile peste clasor, astfel ca pînza să se lipească bine pe cotor și pe coperți și punem clasorul din nou la presat. Îmbrăcămintea din afară a clasorului o facem din hîrtie colorată, pe care o lipim peste coperți, așezînd-o astfel ca să acopere cu cîțiva milimetri și pînza cotorului și îndoind-o pe dosul coperților să le acopere și muchiile. Lipim apoi marginile hîrtiei pe dosul coperților. Pe fiecare dintre acestea lipim o foaie de hîrtie albă dublă, astfel încît cîte o jumătate să acopere partea interioară a coperților, iar celelalte două jumătăți să formeze foile de titlu și de sfîrșit ale clasorului. Pe foaia de titlu putem să ne iscălim sau să arătăm — după caz — felul mărcilor.

Clasorul fiind gata putem să punem mărcile în răftulețele de celofan, mînuindu-le cu grijă, folosind în acest scop penseta, pentru a le feri de stricăciuni (îndoire, ruperea dințișorilor etc), care le scad valoarea.

Cît trăiesc unele plante și animale

Broasca țestoasă terestră

Calul

Bufnița

Bizonul

Broasca

Oamenii de știință după numeroase studii și cercetări au stabilit durata vieții unor plante și animale. Se știe că plantele ierboase nu trăiesc mai mult de 1 an sau 2. În schimb unele plante lemnoase pot trăi sute și chiar mii de ani. Stejarul pe care-l cunoaștem cu toții poate trece de 2 000 de ani. Dar nu el deține recordul longevității Sequoia — arborele gigant al pădurilor Americii, care depășește 100 m înălțime ajunge la vîrsta de 8 000 de ani, iar macrosamia, o ferigă din Australia trăiește pînă la 15 000 de ani !

Dar dacă unele plante ajung la asemenea vîrstă nu același lucru se întîmplă și cu animalele. Recordul longevității în regnul animal îl dețin uriașele broaște țestoase din Insulele Galapagos (Pacific), cu 100 de ani, iar altele aproape 200 de ani. Pe baza studiilor și observațiilor făcute de diferiți specialiști s-a făcut și un tabel comparativ cu privire la longevitatea a 300 de locuitori ai mărilor și cursurilor de apă constatîndu-se că mulți pești au o viață deosebit de lungă. Astfel, țiparul trăiește în medie 57 de ani, crapul — 40, păstrăvul 24 de ani, somnul 19, cocoșul de mare 14 ani, bibanul și știuca 10. Recordul longevității îl dețin nisetrul care ajunge uneori la vîrsta de 70 ani, peștele pisică 60 de ani și anghila 50 de ani.

Broasca pe care se fac atîtea experiențe în laborator nu depășește vîrsta de 6 ani, iar șerpii Pyton și Boa precum și crocodilii mor între 20 și 30 de ani.

Păsările nu depășesc 30 de ani, ceea ce înseamnă totuși o performanță, ținînd seama că sînt animale cu o viață deosebit de activă. Iată cîteva date asupra duratei vieții unor păsări din Europa : bîtlanul trăiește 24 de ani, barza 23, pescărușul de mare 20, rîndunica 15, porumbelul sălbatic 13, vrabia 10, ciocîrlia 8, prepelița și sturzul 7. Recordul longevității la păsări îl deține găinușa de baltă, care trăiește 31 de ani.

Dacă în lumea mamiferelor balenele dețin recordul în ceea ce privește talia și greutatea, ele sînt bătute de elefant în ceea ce privește longevitatea — se pare că balena trăiește 50 de ani. Elefanții însă ating în medie 80 de ani și sînt singurele mamifere, în afară de om, care ajung centenarul. În urma studiilor și observațiilor făcute s-a ajuns la concluzia că marile mamifere trăiesc în medie 30-40 de ani, pe cînd micile mamifere au o viață mai scurtă.

Unele mamifere care trăiesc pe lîngă noi : cîinele, pisica, iepurele, porcul, oaia, multe mamifere sălbatice de talie mijlocie ca vulpea, viezurele, lutrul, trăiesc între 10 și 20 de ani. O altă concluzie interesantă la care au ajuns oamenii de știință este aceea a legăturii inverse între ritmul inimii și longevitate. Un șoarece a cărui inimă bate de 400 de ori pe minut, trăiește de 10 ori mai puțin decît calul, a cărui inimă bate de numai 40 de ori pe minut.

Gibonul

Strutul

Cerbul

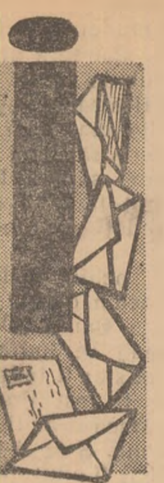
Balena

Elefantul

La început de an şcolar

De vorbă cu corespondenţii

Iată şi primele scrisori din noul an şcolar! Pornite din toate colţurile ţării, ele aduc redacţiei veşti proaspete despre bucuria şi entuziasmul cu care toţi copiii ţării au început noul an şcolar. Unii corespondenţi ne sînt bine cunoscuţi din anii trecuţi, alţii sînt nume noi, deci noi corespondenţi şi noi prieteni ai gazetei. Multe din scrisorile primite de la noii corespondenţi se termină astfel: aş vrea să devin un bun corespondent. Ce trebuie să fac pentru aceasta? Cum trebuie să fie o corespondenţă?

Toate acestea le vom dezbate pe larg în mai multe numere de gazetă.

Astăzi să stăm puţin de vorbă în general despre scrisori, despre calitatea şi utilitatea lor.

În fiecare săptămînă citiţi în gazeta voastră alături de reportaje, articole sau povestiri, veşti din detaşamente, grupe, trimise de copii. Prin ele aflaţi despre preocupările şi activităţile interesante ale pionierilor din diferite regiuni, le puteţi confrunta cu ceea ce organizaţi voi înşivă în şcoală şi astfel experienţa bună poate fi preluată de un mare număr de detaşamente. Dar cîte iniţiative, fapte pioniereşti nu pot fi popularizate prin „Scînteia pionierului" cu ajutorul corespondenţelor. Şi nu numai atît? Mulţi pionieri din activ ni se adresează cerîndu-ne sfaturi, îndrumări pentru o împrejurare sau alta; alţii ne trimit fotografii şi nume de pionieri fruntaşi pentru a fi evidenţiaţi. Deci multe, multe aspecte pot fi tratate în scrisorile voastre.

Cele mai interesante corespondenţe văd lumina tiparului, sînt citite de copiii din întreaga ţară. Dar pentru aceasta...

Corespondenţele voastre trebuie să fie actuale, să ilustreze acţiunile şi faptele cele mai interesante din grupă, detaşament, unitate.

Spre exemplu, aţi amenajat o grădiniţă frumoasă în faţa şcolii, sau aţi pregătit o adunare interesantă închinată zilei de 30 Decembrie.

Scrieţi despre toate acestea imediat ce acţiunea a avut loc: cine a iniţiat-o, cum s-a desfăşurat, ce pionieri s-au evidenţiat... Nu aşa cum s-a întîmplat cu cîtva timp în urmă, cînd un detaşament de pionieri a organizat un interesant concurs de săniuţe dar, deşi acţiunea a fost veselă şi a plăcut tuturor, corespondentul nostru ne-a amintit şi ne-a scris despre ea pe la începutul verii, cînd zăpada mai era prezentă doar pe culmile înalte ale munţilor.

Bineînţeles, acesta nu poate fi considerat un corespondent activ şi nici scrisoarea sa prea „actuală".

Scrisorile voastre, copii, trebuie să fie clare, să descrie amănunţit şi într-un stil frumos şi îngrijit, acţiunea despre care ne scrieţi. De fapt asemenea scrisori primim şi publicăm multe. Am putea cita pe Milac Florian din Calomfireşti, regiunea Bucureşti, pe Spătaru Maria din Lunca-Botoşani, pe Silaghi Gheorghe din Satu Mare şi pe mulţi alţi corespondenţi care ne trimit scrisori interesante, amănunţite, adevărate reportaje în miniatură.

Dar... uneori mai primim şi cîte o astfel de scrisoare: „Dragă redacţie, noi avem acţiuni interesante. Majoritatea copiilor învaţă bine însă mai avem şi cîţiva indisciplinaţi care ne dau de furcă". Care sînt aceste acţiuni interesante, în ce constă indisciplina copiilor, despre care ne vorbeşte „corespondenţa", ce sfaturi le putem da, e greu de spus.

Cele mai frumoase activităţi despre care ne scrieţi ne bucură, copii, şi bucuria nu o păstrăm numai pentru noi. I-am lăudat în gazetă pentru hărnicia lor în strîngerea fierului vechi pe pionierii din comuna Putineiu-Tr. Măgurele, pe cei din Plosca-Alexandria şi pe mulţi alţii. Am scris despre dragostea cu care îşi înfrumuseţează şcoala şi satul natal pionierii din comuna Peştera-Medgidia, Vetrişoara-Huşi etc.

Dar despre cele 10 000 kg fier vechi colectate de pionierii unei şcoli din regiunea Maramureş şi despre o însemnată cantitate de fier vechi strînsă de elevii unei şcoli din regiunea Hunedoara n-am scris. De ce? Pentru că cifrele respective erau numai rodul imaginaţiei lor şi nici decum o acţiune reală a pionierilor. Imaginaţia poate fi cît de mult folosită dar, aţi înţeles, nu în felul acesta.

La redacţie primim multe, multe poezii izvorîte din dragostea pionierilor pentru partid, pentru minunatele bogăţii şi frumuseţi ale patriei. Acestea sînt alese şi presărate cu grijă în paginile gazetei şi nu o dată le-aţi citit cu încîntare. Ne ocupăm cu drag de îndrumarea tinerelor talente care ne trimit cu încredere încercările lor literare. Dar ne mîhnesc nespus aşa-zişii „poeţi" care-şi pun semnătura pe poezii întregi sau strofe răzleţe plagiate după poeţi cunoscuţi sau mai puţin cunoscuţi şi care ne încredinţează că poeziile trimise sînt propriile lor „creaţii". Asemenea poezii am primit de la L. D. din Mărăşeşti — Baia de Aramă, de la B. E. din Drăgoeşti — Suceava şi de la alţi cîţiva pionieri care sperăm că pînă la urmă şi-au dat seama de purtarea lor incorectă.

Aţi înţeles din toate acestea că **o calitate de bază a corespondentului, ca a oricărui pionier trebuie să fie cinstea, corectitudinea. Scrisoarea trebuie să respecte cu stricteţe adevărul faptelor relatate, să fie obiectivă.**

Cît despre tinerii noştrii poeţi este limpede că trebuie să trimită redacţiei **numai propriile lor creaţii** — de preferinţă după ce au fost discutate în cercul literar al şcolii sau Casei pionierilor.

Viaţa şcolară care reîncepe acum, activitatea pionierească tot mai bogată şi atractivă cere corespondenţilor noştri să fie cît mai activi, mereu prezenţi pretutindeni.

Preşedinţi de unitate, de detaşament, de grupă! Gîndiţi-vă şi discutaţi cu colegii voştri: cum a fost organizată anul trecut munca corespondenţilor în şcoala voastră? Cum să o organizaţi mai bine în acest an şcolar?

Porniţi la lucru! Nici un detaşament de pionieri fără cel puţin un corespondent al „Scînteii pionierului".

Aşteptăm veşti noi şi vă dorim tuturor mult succes.

Pe curînd în numerele viitoare.

C. N.

SPORT

Probele şi normele „Concursului pentru insigna de polisportiv" — copii —

Nr. crt.	PROBE	12 – 15 ani Băieţi	12 – 15 ani Fete
1	Gimnastica de înviorare	da	da
2	Flotări sau	5 ori	4 ori
	-căţărări cu ajutorul braţelor şi picioarelor	3 m	3 m
3	Triatlon-alergare de viteză 60 m	10,5	11,5
	-Săritura în lungime cu elan	3 m	2,70 m
	-aruncarea greutăţii - 4 Kg	5 m	4 m
4	Turism-pe jos sau	5 Km/zi	5 Km/zi
	-cicloturism	10 Km/zi	10 Km/zi
5	Înot - 50 m	fără timp	fără timp
	Schi-Slalom 200 m sau	6 porţi	6 porţi
	-fond 2000 m	20:00.0	25:00.0
	Ciclism-1000 m (bicicletă turism, plecarea de pe loc)	3:20.0	3:40.0

Notă: La punctul 5 participantul va alege una din cele trei probe

— ŞTIRI SPORTIVE —

FOTBALIŞTII din categoria A s-au întrecut duminică pe stadioanele din Bucureşti (Progresul — Ştiinţa Cluj 3 — 1 *şi* Rapid — Petrolul 0 — 6) *Constanţa* (Farul — Ştiinţa Timişoara 4 — 0) *Galaţi* (Siderurgistul — Steaua 1 — 2) *Braşov* (Steagul Roşu — UTA 1 — 1) *şi Oradea (Crişul — C.S.M.S.-Iaşi 2 — 1). Din cele şase meciuri, două au fost pierdute de echipele gazdă, iar UTA la Braşov, a obţinut un punct destul de preţios. Surpriza etapei a constituit-o, fără îndoială, înfrîngerea la scor a rapidiştilor. Jucătorii echipei* Petrolul *s-au revanşat pe deplin (în primăvară, ei cedaseră cu 1 — 6 Rapidului). Petroliştii au excelat duminică atît în apărare (în special portarul Ionescu) cît şi în atac, unde înaintaşii au dovedit multă fantezie şi perseverenţă. Apărarea* Rapidului s-a *pierdut, greşind adesea, lucru de care petroliştii au profitat cu regularitate înscriind de trei ori prin Moldoveanu (două goluri ale acestuia fiind trase de la circa 25 de metri) şi Dridea (de trei ori). Din tabloul etapei mai putem desprinde noua victorie a Progresului, care se dovedeşte în această parte a campionatului o echipă constantă (locul 2 în clasament după 5 etape) şi o curiozitate: în meciul disputat sîmbătă la Piteşti, între dinamoviştii din localitate şi echipa* Dinamo — Bucureşti *(rezultat 4 — 0 pentru oaspeţi)* au fost ratate nu mai puţin de trei lovituri de la 11 metri. *Autorii de... neinvidiat ai acestor ratări sînt Lovin şi Alexandru Vasile (Dinamo Piteşti) şi Pîrcălab.*

BOXERII au avut sîmbătă şi duminică un program interesant. În finala campionatului republican pe echipe, disputată sîmbătă pe stadionul Republicii, Dinamo Bucureşti a învins cu 23 — 17 *formaţia* Steaua. *Spectaculoase şi de un nivel tehnic ridicat au fost meciurile Crudu — Mîndreanu, Mihalik — Dinu şi Ciucă — Davidescu, terminate cu victoria la puncte a primilor.*

Duminică dimineaţa, o altă reuniune, de astă dată pe ringul montat la Teatrul de vară 23 August a consacrat victoria boxerilor de la Voinţa — Bucureşti *asupra celor din echipa Motor Karl Marx Stadt (R.D. Germană).*

Îngrijitorul

Povestire de COSTACHE ANTON

Ducu pune cartea și caietele de notițe pe masă și se lasă pe spătarul scaunului cu ochii închiși. E un gest pe care-l face fără să-și dea seama. Stă așa un minut, două, trei. Uneori sta și-un ceas, și-o jumătate de zi. Uita pentru ce-și scosese cartea și caietele. Cînd își amintea, privea speriat în jur, lua cartea în mînă și ofta cu năduf.

Au trecut două săptămîni, dar el se află tot la prima lecție. În fiecare dimineață ia din cuiul de lîngă ușă servieta cu cărți și se îndreaptă spre odăița din fund cu pași rari. Ar putea să învețe în odaia cea mare, dar acolo e prea multă lumină și se aud zgomotele care vin dinspre uliță. Odăița în care se retrage să învețe a fost cîndva o cămară. Are un gemușor mic și rotund cît pumnul. Aici nu ajunge nici un zgomot de pe uliță: nu se vede nici grădina, nu-l tulbură nici adierile îmbietoare cu mireasmă de grîu copt, de mere văratice sau de caise. Aici e liniște și răcoare. Ar putea să învețe. În cele cinci ore pe care și le fixează ar putea să citească cel puțin trei lecții. El nu reușește să citească însă nici trei rînduri. Și asta de două săptămîni. Întîi își ascute creioanele, își umple stiloul cu cerneală, pune ceasul să sune. După ce trec cele cinci ore, sare bucuros de pe scaun, strînge cărțile și caietele repede, agață servieta la loc în cui și o zbughește afară cu graba cu care iese din clasă la sfîrșitul orelor. În prag se oprește orbit de soare. Se așază pe prispă ori aleargă în uliță. Căldura amiezii e moleșitoare. În lungul uliței nu se zărește nici unul dintre prietenii de joacă. Căldura moleșitoare ori faptul că nu zărește pe nimeni în lungul uliței, îl fac pe Ducu să-și amintească aproape de fiecare dată că iar n-a învățat nimic.

Se întoarce abătut în casă, la servieta din cui și se îndreaptă spre odăița strîmtă și întunecoasă. Pune iar ceasul să sune. De multe ori nu-l mai pune să sune peste cinci ore, ci peste 50 de minute ca la școală. După fiecare 50 de minute își ia o pauză scurtă. Dar și atunci rezultatul e același. Lecțiile rămîn neînvățate. Se surprinde aproape tot timpul cu gîndul la colegi. Ei sînt liberi, nu mai au grija învățatului. Se duc la scăldat, joacă volei, îngrijesc de seră. Ori de cîte ori se lasă pe spătarul scaunului cu ochii închiși, Ducu îi vede pe malul iazului sărind în apa verzuie și răcoroasă. Dincolo de stăvilar se află o salcie cu trunchiul uscat și aplecat mult peste suprafața iazului. Acolo-i locul pentru scăldat. Victor se urcă pe salcie și sare în apa iazului ca de pe-o trambulină. De obicei, o dată cu el sare și Irina. Victor e mic, îndesat, cu părul tuns scurt și țepos ca la arici. Irina e înaltă, subțire, poartă părul împletit în cozi. Cînd se scaldă își desface cozile și lasă părul să-i cadă pe umeri sau și-l prinde repede într-un conci. Dacă n-ar avea părul căzut pe umeri sau prins în conci, nu s-ar deosebi cu nimic de băieți. Sare de pe salcie, fluieră din degete, călărește pe cel mai nărăvaș cal. Din cauza ei Ducu a rămas corigent la științele naturale. De fapt, dacă se gîndește bine, își dă seama că Irina nu are nici o vină. Nu-i vinovat nici Sandu, nici Victor. Vinovat de tot ce s-a întîmplat e numai vițelușul Frunte Creață. Cum s-a împrietenit cu el, toate s-au răsturnat. Totul s-a întors pe dos, așa cum întorci un buzunar. S-a certat întîi cu Sandu, apoi cu Irina. După ce s-a certat cu Irina, s-a trezit împotriva lui cu întreaga clasă. Că-i încăpățînat, și leneș, și îngîmfat.

Cu Frunte Creață se împrietenise înainte de vacanța de primăvară. Într-o dimineață, Ducu l-a auzit pe fratele său mai mare spunînd:

— Începînd de astăzi hrănim viței cu biberoanele.

Ducu a întrebat neîncrezător:

— Ce fel de biberoane? Că doar nu-s copii!

Fratele său a zîmbit:

— Treci azi pe la fermă și-ai să vezi.

La prînz, după ce a ieșit de la școală, Ducu s-a îndreptat spre ferma de vaci. Fratele său cum l-a văzut i-a spus:

— Ai ajuns la vreme. Încălzim puțin laptele și începem.

În grajdul vițeilor se strînsese lume multă. Venise președintele, brigadierul, oameni din alte sectoare. Viței fuseseră închiși într-un țarc. Pe una din laturi se vedeau niște despărțituri (un fel de boxe) în care nu putea să intre decît un singur vițel. Ducu s-a uitat spre despărțiturile acelea ca niște cuburi și nu înțelegea cu ce rost fuseseră făcute. Abia cînd fratele său, împreună cu alți patru sau cinci îngrijitori au adus bidoanele cu lapte, a înțeles despre ce-i vorba. Bidonașele, prevăzute cu biberoane au fost fixate la capătul fiecăreia din despărțiturile acelea. Unul dintre viței s-a apropiat singur, și-a trecut botul pe lîngă biberon, apoi a început să sugă cu lăcomie. Alți doi sau trei viței au făcut la fel. Pe ceilalți i-au mînat spre bidonașe îngrijitorii. Se apropiau greu, dar cum simțeau mirosul de lapte cald, prindeau biberonul cu lăcomie. Un singur vițel, mic, slab, cu picioare subțiri și drepte ca niște bețe și cu fruntea albă și creață, nu voia să se apropie de bidonașul cu lapte. Se căzneau cu el doi îngrijitori, dar vițelul se proptea în copitele din față și nu voia să înainteze un pas.

Ducu a sărit în țarc, a luat bidonașul cu lapte și s-a apropiat de vițel. I-a purtat de vreo cîteva ori biberonul pe lîngă botul mic și aspru. Vițelul a prins biberonul, dar Ducu nu i l-a lăsat. S-a retras în despărțitură. Vițelul l-a privit surprins, apoi a venit după el.

În cîteva minute, toate bidonașele au fost golite. Cineva a strigat vesel:

— Gata, masa de prînz a fost servită!

Seara, Frunte Creață a rămas iar de-o parte. Cînd l-a văzut însă pe Ducu lîngă bidonașul cu lapte, s-a apropiat repede. Apoi, și-a făcut din asta un obicei. Nu se apropia de bidonașul cu lapte decît cînd îl vedea pe el.

Trei sau patru zile Ducu n-a suflat un cuvînt în clasă. Abia a cincea zi a povestit întîmplarea lui Victor.

— Nu te lauzi? l-a întrebat neîncrezător Victor.

Ducu a înălțat din umeri:

— Poți să mergi să vezi...

Victor a pocnit din degete și s-a întors spre banca Irinei.

— Ai auzit, Irina? E grozav Frunte Creață ăsta, nu?

Irina i-a măsurat pe amîndoi lung, a scos din ghiozdan o carte și abia după aceea a întrebat cu răceală:

— Ce vi se pare așa grozav? Mai bine ai fi învățat la naturale Ducule. Azi ai luat nota doi.

Ducu s-a simțit jignit, dar n-a vrut să arate. A întrebat vesel:

— Și ce-ți pasă ție dacă am luat doi?

Irina nu și-a mai ridicat privirea. A spus:

— Nu-mi pasă!...

Peste trei zile Ducu a luat iar doi la naturale. Nu-și desenase planșele. În pauză Sandu a venit la banca lui și l-a întrebat rîzînd:

— Ce zici, Ducule? Facem schimb?

Ducu s-a uitat la el. N-avea nimic în mîini. Nici în buzunare nu părea să aibă ceva. L-a întrebat morocănos:

— Ce schimb să facem?

— De locuri!

— Da' ce? Nu stai bine la locul tău?

Sandu a rîs.

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci de ce vrei să faci schimb?

— Poate poți lua și tu vreun zece! C-așa!...

Ducu nu l-a mai auzit ce spune. Îi vedea buzele mișcîndu-se, dar nu-l auzea. Un singur lucru i se întipărise în minte. Că Sandu își bătea joc de el de față cu toată clasa. Nu-și vedea colegii, dar simțea că sînt toți în bănci, (că nu ieșise nici unul în recreație) și ascultau cum își rîde de el Sandu. Cînd a văzut că buzele lui Sandu nu se mai mișcă, a spus încet:

— Bine, dacă zici tu să facem schimb, eu n-am nimic împotrivă. Să-mi strîng cărțile.

A început să-și strîngă cărțile, fără grabă, ca atunci cînd era scos la lecție pe nepregătite. Se ridica în picioare și începea, fără să știe de ce, să caute caietul. Nu-și scrisese tema, dar el întîrzia în bancă prefăcîndu-se că-și caută caietul. Sandu a venit repede cu ghiozdanul.

— Eu sînt gata!

Ducu a zis iarăși încet:

— Și eu!

S-a întors repede și l-a lovit cu pumnul peste nas. Sandu a ridicat ghiozdanul și-al doilea pumn nu l-a mai ajuns. Apoi au sărit colegii să-i despartă.

Victor încerca s-o facă pe arbitrul. Că de ce s-a înfuriat? Ce, nu-l cunoaște pe Sandu? Așa făcea el glume proaste întotdeauna, nu merita să fie luate în seamă.

În aceeași zi, la prînz, pionierii au ținut o adunare. Bineînțeles, a participat și Ducu. Victor i-a spus, fără să-l privească în ochi așa cum avea obiceiul, că ar fi bine să fie ajutat de Irina și de Dumitraș.

Ducu s-a uitat la toți pe rînd și a înălțat din umeri:

— N-am nevoie de ajutorul nimănui.

Victor nu se aștepta la răspunsul acesta. L-a întrebat nesigur.

— De ce n-ai nevoie?

— Așa! Mă fac îngrijitor de animale!

Irina a rîs.

— Și ce dacă te faci îngrijitor? Crezi că un îngrijitor de animale trebuie să fie analfabet?

Ducu s-a făcut că n-aude. A ieșit din clasă fără să mai scoată un cuvînt. A sărit gardul în ulița din spatele școlii și a luat-o spre fermă peste cîmp.

Ăsta a fost începutul. După aceea, pionierii au mai ținut adunări. Degeaba. Lui nu-i păsa de nimic. Îi intrase în cap că se face îngrijitor și că nu era neapărat nevoie să se omoare învățînd. De la școală pleca direct la fermă. Cum intra în grajdul vițeilor, Frunte Creață îl simțea și mugea încet. Ducu se apropia, îl mîngîia între cornițe și-i spunea ca și cînd ar fi făcut cine știe ce ispravă:

— Azi iar am luat un trei Frunte Creață! Ce zici?

Lui Frunte Creață îi plăcea să fie mîngîiat între cornițe. Îl privea cu ochii lui albaștri și limpezi și dădea din cap ca și cînd ar fi întrebat:

— Cum? Ai mai luat un trei? Și asta nu-i rău?

Ducu îl împingea cu pumnul și rîdea fără chef:

— Nu-i rău! Cine ți-a spus că-i rău?

Frunte Creață se înțepenea pe picioarele din față, își încorda grumazul și rămînea așa pînă cînd Ducu începea să-l mîngîie iar pe frunte sau între cornițe.

★

Colegii lui au încercat în tot felul să-l convingă să învețe. Într-o zi au hotărît să construiască sera. Propunerea a fost făcută de Irina. „La seră or să crească tot felul de flori și plante și dacă îl atragem și pe Ducu, o să-i fie mai ușor să învețe. Nu trebuie să-l mai dădăcim. Construim sera și-l atragem între noi fără să știe nimic. O să vedeți ce repede se îndreaptă".

Ducu stă cu ochii închiși. Parcă aude și-acum glasul Irinei. Exact așa a spus: „O să vedeți ce repede se îndreaptă!" Și poate că s-ar fi îndreptat. Dacă n-ar fi fost Frunte Creață. Ba nu. Dacă n-ar fi auzit ce spune Irina. S-ar fi dus cu ei la seră. N-ar fi știut nimic și-ar fi învățat. El stătuse însă pe sală și-a tras cu urechea. După aceea n-a mai fost în stare nimeni să-l convingă. Cînd îl chemau la seră el se prefăcea că nu știe de ce-l cheamă și întreba:

— Ce să fac eu la seră? Mie nu-mi plac florile. Eu mă fac îngrijitor.

Tot la propunerea Irinei s-au pus flori pe ulița care ducea spre fermă. Ori poate asta a fost propunerea lui Victor, sau a lui Sandu. Ducu n-avea de unde să știe cine făcuse propunerea. În ziua cînd și-a văzut colegii sădind flori pe ulița care ducea spre fermă, s-a întors din drum. A luat-o pe altă uliță... De ce s-o fi-ncăpățînat atît? De aceea s-a-ntors totul pe dos așa cum întorci un buzunar.

Ceasul sună strident. Ducu tresare, deschide ochii și se uită în jur. Cămăruța nu i se mai pare atît de întunecoasă. Se ridică, închide cartea, caietele și le pune pe marginea mesei. Întoarce ceasul să sune peste zece minute și iese.

Afară lumina e orbitoare și fierbinte. Se așază pe prispă. În uliță nu se mai duce. La ora asta n-are ce să caute. Nu trece nimeni. De-o parte și de alta sînt straturile cu flori pe care el nu le-a privit niciodată. În cele zece minute ar putea trage o fugă pînă la fermă. Viței sînt plecați însă la tabăra de vară. Și-apoi, chiar dacă n-ar fi plecați, pe Frunte Creață tot n-ar putea să-l vadă. Cu două săptămîni înainte de sfîrșitul anului, i s-a spus că n-are voie să se mai apropie de el pentru că l-a învățat să împungă.

Ducu se ridică de pe prispă. Cele zece minute i-au trecut. Ar putea să mai rămînă, să se lase chemat de țîrîitul deșteptătorului, dar nu mai are răbdare. Astăzi trebuie să citească măcar o lecție. Pașii îl poartă aproape fără să-și dea seama spre odăița liniștită și răcoroasă. Cartea și caietele îl așteaptă pe marginea mesei.

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"